

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců: a) **Mgr. J. J., LL.M.**, bytem v H., B. b) **A. F. J.**, bytem v H., B., c) **J. H.**, bytem v H., B., d) **J. H.**, bytem v H., B., všichni zastoupeni Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem v Praze 4, Ve Svahu 531/1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, za účasti: 1) Višňovka s. r. o., se sídlem v Horoměřicích, Hrdinů 4, 2) Obec Horoměřice, se sídlem v Horoměřicích, Velvarská 100, oba zastoupeni Mgr. Karlem Machánkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Karlovo náměstí 7, jako osob zúčastněných na řízení, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2010, č. j. 058810/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 14. 4. 2010, č.j. 058810/2010/KUSK se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 40.520 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Pavla Černoouse, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci se podanými žalobami domáhali přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byla k jejich odvolání změněna část výroku rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy (dále jen „stavební úřad“) č. j. Výst. 332/5-2545-1/1537/08/07-KU ze dne 22. 6. 2009, kterým byla dodatečně povolena stavba bytového domu A2 na nově vzniklém pozemku bez nového parcelního čísla, vzniklého sloučením pozemků parc. č. X a X v katastrálním území Horoměřice, tak, že

a) po provedené změně podmínka č. 1 pro provedení stavby zní: Stavba bude dokončena a upravena dle projektové dokumentace, viladomy lokalita Višňovka II - Horoměřice objekt A2, kterou vypracoval akad. arch. J. H., ČKA 00 555, Za Dvorem 544, Horoměřice, číslo zakázky X. Případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu;

b) byla doplněna podmínka č. 12 pro provedení stavby: K žádosti o vydání kolaudačního souhlasu stavebník doloží doklad prokazující, že nainstalovaný spalovací zdroj tepla splňuje nařízení vlády č. 146/2007 Sb., o emisních limitech a dalších podmínkách provozování spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší.

Ve zbytku bylo rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.

II. Shrnutí obsahu žalob

Žalobu proti napadenému rozhodnutí podali k Městskému soudu v Praze jednak žalobci Mgr. J. J., LL.M., a pan A. F. J. (tato žaloba byla u městského soudu vedena pod spisovou značkou 8A 117/2010) a jednak žalobci pan J. H. a paní J. H., jejichž žaloba byla vedena pod spisovou značkou 8A 169/2010. Vzhledem k tomu, že obě žaloby všech žalobců směřovaly proti témuž rozhodnutí stejného žalovaného, rozhodl předseda senátu podle ust. § 39 odst. 1 soudního řádu správního o spojení označených žalob proti nim ke společnému projednání pod sp. zn. 8A 117/2010.

Žalobci ve svých žalobách namítli, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 129 odst. 2 písm. a) a § 18 odst. 4 až 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, když dodatečně povolilo stavbu bytového domu v území, které územním plánem obce Horoměřice nebylo vymezeno jako zastavitelné. V této souvislosti poukázali na to, že stavební úřad i žalovaný shodně tvrdí, že předmětné území bylo změněno na zastavitelné změnou územního plánu č. 6, která dle nich měla být vyhlášena vyhláškou obce Horoměřice č. 3/2005. Ve skutečnosti však změna územního plánu č. 6 byla obecní vyhláškou č. 3/2005 vyhlášena jen v části netýkající se předmětného území. Uvedenou vyhláškou nebyly vyhlášeny žádné nové zastavitelné plochy, tedy ani v předmětném území, a nedošlo tedy k jeho změně na zastavitelné. Touto námitkou se žalovaný podle jejich názoru vůbec nezabýval, a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

Ve lhůtě pro podání žaloby žalobci doplnili další žalobní body.

V prvním žalobním bodu namítli, že žalovaný neodstranil vytýkanou nezákonnost týkající se identifikace projektové dokumentace ve výrokové části rozhodnutí. Ani po změně prvostupňového rozhodnutí není projektová dokumentace, na jejímž základě

byla předmětná stavba dodatečně povolena, dostatečně identifikována. Ve druhém žalobním bodu namítli, že v důsledku nedostatečné identifikace dokumentace dodatečně povolované stavby nadále trvá vada nevymezení vsakovacích jímek (umístění, kapacita, vsakovací schopnosti) ve výroku rozhodnutí. Ve třetím žalobním bodu namítli, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Ve čtvrtém žalobním bodu namítli, že závazná stanoviska orgánu ochrany přírody týkající se souhlasu se změnou krajinného rázu (ústní vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu Černošice ze dne 18. 9. 2008 a písemné stanovisko odboru životního prostředí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 16. 11. 2009) byla vydána v rozporu se zákonem. V pátém žalobním bodu vyjádřili nesouhlas s vypořádáním jejich odvolací námítky týkající se otázky vlastnictví stavebníka k pozemku, na němž byla stavba dodatečně povolena. V šestém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jejich odvolací námitkou týkající se porušení zásady koncentrace řízení, a to v souvislosti s jimi uplatněnými námitkami v podání ze dne 5. 5. 2009, které byly stavebním úřadem zamítnuty. V sedmém žalobním bodu namítli, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejich odvolací námitkou, že prvostupňové rozhodnutí je v některých částech zmatečné. V osmém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se urbanistické a architektonické nevhodnosti stavby a její nedostatečné dokumentace. V devátém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se souladu předmětné stavby s územně plánovací dokumentací, technického řešení stavby a světelných a hlukových poměrů a tedy zásahu stavby do životního prostředí. V desátém žalobním bodu uvedli, že stavebník podle sdělení žalovaného doplnil dne 25. 1. 2010 do spisu dokumentaci a stanovisko orgánu ochrany ovzduší. Prohlášení žalovaného, že stavebníka nevyzýval k doplnění dokumentace, neodpovídá textu výzvy k vyjádření se k této doplněné dokumentaci, což podle názoru žalobců vede k úvahám, že žalovaný neformálně sdělil stavebníkovi, aby dokumentaci doplnil, a přislíbil mu, že pak rozhodnutí změni namísto toho, aby vyhověl odvolání.

V jedenáctém žalobním bodu poukázali na vadný způsob vedení spisu žalovaným. V této souvislosti poukázali na skutečnost, že žalovaný dne 25. 1. 2010 přijal doplněnou dokumentaci stavby domu A2. Při nahlížení do spisu dne 1. 2. 2010 spis neobsahoval žádný průvodní dopis k této dokumentaci či protokol o jejím převzetí, a nebyla ani uvedena v soupisu spisu. Teprve následně žalovaný vytvořil takový protokol, antedatoval jej a vložil do spisu; přitom opět pozměnil soupis součástí spisu tak, že předstírá, že protokol byl ve spise již ode dne 25. 1. 2010. Žalobci namítli, že uvedený způsob vedení spisu umožňuje následnou manipulaci se součástmi spisu, a to jak vyjímání, tak i dodatečné vkládání jeho součástí. Tento postup je v rozporu se zákonem a umožnil vydání nezákonného rozhodnutí. Ve dvanáctém žalobním bodu namítli, že doplnění prakticky kompletní dokumentace v průběhu odvolacího řízení není přijatelné, odporuje § 82 odst. 4 správního řádu, a žalobci tak byli zkráceni v právu na dvojinstanční řízení. Ve třináctém, čtrnáctém, patnáctém a šestnáctém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nijak nevypořádal s jejich námitkami týkajícími se navýšení počtu bytů v bytových domech A1, B1, B2 a B3 a překročení výškového limitu těchto bytových domů, který byl pro tuto lokalitu stanoven. V sedmnáctém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolací námitkou týkající se grafického posouzení stávajících konstrukcí. V osmnáctém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že předložená projektová dokumentace nezohledňuje reálné současné

podmínky staveniště a není řádným podkladem pro vydání dodatečného stavebního povolení. V devatenáctém žalobním bodu poukázali na to, že ač byla podáním ze dne 25. 1. 2010 kompletně vyměněna dokumentace stavby, žalovaný při jejím posuzování vycházel z dřívějších vyjádření dotčených orgánů, tj. vyjádření k jiné dokumentaci. Žalovaný tak nezjistil stav věci potřebný k rozhodnutí a postupoval bez součinnosti s orgány státní správy. Ve dvacátém a dvacátém prvním žalobním bodu žalobci namítli, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s jejich námitkou týkající se změny počtu parkovacích stání.

Žalobci J. H. a J. H. nad rámec uvedeného namítli pochybení žalovaného, resp. stavebního úřadu, když nepřihlédl k plné moci pro Mgr. Pavla Černohouse jako zástupce žalobců, a ignoroval proto námitky žalobců, vznesené tímto jejich zástupcem.

Žalobci proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí obsahu vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl námitky týkající se rozporu předmětného záměru s územním plánem. Změnou územního plánu č. 6 došlo k navýšení rozsahu zastavitelného území a k určení funkčního využití v jeho nově vymezených částech. Nové funkční využití těchto ploch odpovídá struktuře legendy a regulativů UP SU Horoměřice, stanovené ve vyhlášce č. 2/1999. Závazná část této změny č. 6 byla následně vyhlášena obecně závaznou vyhláškou č. 3/2005. Ze zápisu z jednání zastupitelstva obce konaného dne 12. 9. 2005 a podle usnesení č. 24 přijatého na tomto jednání nelze dovodit, že by změna č. 6 nebyla schválena v celém rozsahu podle předloženého návrhu. Argumentace usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ao 5/2007 - 55 ze dne 9. 1. 2008 není podle názoru žalovaného na místě, neboť se týká účinnosti změn územních plánů provedených opatřeními obecné povahy, zatímco územní plán sídelního útvaru Horoměřice, včetně změny č. 6, byl schválen i vydán ještě podle starého stavebního zákona, tedy nikoli jako opatření obecné povahy.

Žalovaný tudíž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K doplnění žaloby se žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

IV. Shrnutí obsahu vyjádření osob zúčastněných na řízení

Višňovka s.r.o. jako osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že veškeré žalobní body jsou nedůvodné. Stavební dokumentace je v napadeném rozhodnutí identifikována dostatečně, stejně tak je naprosto správně a úplně vymezena i stavba samotná. Způsob likvidace dešťových vod je dostatečně obsažen v projektové dokumentaci. Tvzení o nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí je účelové: stavební úřad není povinen prokazovat soulad stavby s územním plánem, postačuje, když konstatuje, že projektová dokumentace obsahuje náležitosti vyhlášky č. 499/2006 Sb., že stavba vyhovuje vyhlášce č. 137/1998 Sb. a č. 501/2006 Sb. a že stavebník prokázal její soulad s § 129 odst. 2 stavebního zákona. Občanskoprávní námitka žalobců byla nepřípustná, neboť se jí brali za práva třetích osob, nikoli svá vlastní. K problematice hluku byla vypracována hluková studie, jejíž závěry jsou platné i

v současnosti. Doplněním nové projektové dokumentace stavebník pouze realizoval své procesní právo; pokud dojde k doplnění po konání ústního jednání, mohou se účastníci řízení vyjádřit toliko k těmto nově doplněným podkladům. Nedůvodné jsou i námitky ohledně tvrzeného zásahu do soukromí, jelikož nejsou překročeny obecné limity pro výstavbu. Pokud žalobci v žalobě zmiňují bytové domy A1, B1, B2 či B3, pohybují se zcela mimo rámec tohoto řízení, neboť tyto stavby byly již dokončeny. Vzhledem k tomu osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Obec Horoměřice jako osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

V. Řízení před Městským soudem v Praze a před Nejvyšším správním soudem

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobami oprávněnými. Následně soud vycházej ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

Při jednání u městského soudu dne 22. 1. 2015 oba účastníci řízení setrvali na svých tvrzeních, jakož i na svých procesních návrzích.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 1. 2015, č. j. 8A 117/2010-125, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Na základě kasační stížnosti žalovaného ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 As 39/2015-53, označený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku konstatoval, že městský soud dospěl k názoru, že zastupitelstvo obce Horoměřice schválením změny č. 6 změnilo funkční využití dotčeného území z nezastavitelného na zastavitelné, avšak tato změna obecně závaznou vyhláškou č. 3/2005 vyhlášena nebyla. Nejvyšší správní soud k tomu zjistil, že ze samotné vyhlášky č. 2/1999 kromě charakteristiky jednotlivých typů území nelze vyčíst, jaké závazné regulativy platily pro dotčené pozemky, zda se v případě těchto lokalit jednalo o zastavitelné území, ani to, v jakém území se pozemky dotčené dodatečně povolovanou stavbou nachází. Městský soud v Praze k žalobní námitce v rozsudku uvedl, že součástí spisového materiálu je rovněž návrh změny č. 6 územního plánu, z něhož vyplývá, že pozemky, na nichž je dodatečně povolována předmětná stavba, byly navrženy na změnu z nezastavitelného území na zastavitelné, avšak tento návrh změny v soudním ani správním spise založen není a ze soudního spisu ani nevyplývá, že by jím městský soud provedl důkaz u jednání dne 22. 1. 2015. Jelikož spis městského soudu neobsahuje žádné vyhotovení návrhu změny č. 6, závěry městského soudu proto nelze přezkoumat. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel s tím, že je nezbytné, aby si městský soud v dalším řízení vyžádal znění návrhu změny č. 6 a mapové podklady k územnímu plánu sídelního útvaru Horoměřice, které řádně provede jako důkaz, a na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudí žalobní námitku podle shora uvedených závěrů - zejména zjistí, zda v případě změny územního plánu č. 6 došlo ke změně závazné části územního plánu a v jakém rozsahu.

Městský soud v Praze si v dalším řízení vyžádal od žalovaného mapové podklady k územnímu plánu sídelního útvaru Horoměřice, včetně jeho změn, a těmito podklady provedl dne 22. června 2017 důkaz při jednání.

VI. Průběh správního řízení

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.

Stavební úřad vydal dne 16. 6. 2006 územní rozhodnutí, jímž umístil kromě předmětné stavby také objekty jiných bytových a rodinných domů. Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný dne 31. 3. 2008 zamítnul. Rozhodnutím stavebního úřadu č. j. Výst.332/5-748/07-KÚ ze dne 16. 5. 2007 bylo vydáno stavební povolení na stavbu bytových domů A1, A2, A3. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobců svým rozhodnutím č. j. 148474/2007/KUSK ze dne 11. 10. 2007 zrušil a řízení zastavil. Stavební úřad proto zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a toto řízení na základě žádosti stavebníka a vlastníka pozemku, společnosti SANTOSTAV s.r.o., o dodatečné povolení stavby dne 16. 12. 2007 přerušil. Rozhodnutím č. j. Výst.332/5-2546/07-KU ze dne 21. 2. 2008 stavební úřad stavbu bytového domu A2 dodatečně povolil. Žalovaný dodatečné povolení k odvolání žalobců svým rozhodnutím č. j. 78004/2008/KUSK ÚFŘ/Ru ze dne 15. 5. 2008 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí.

V průběhu následného řízení došlo ke změně vlastníka pozemků parc. č. 393/152 a 393/178 v k. ú. Horoměřice a ke změně stavebníka z původní společnosti SANTOSTAV s.r.o. na společnost Višňovka s.r.o. Stavební úřad v tomto řízení stavbu svým rozhodnutím ze dne 22. 6. 2009 dodatečně povolil a o odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaným rozhodl nyní napadeným rozhodnutím.

VII. Právní hodnocení

Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností prvostupňového rozhodnutí. K této námitce je třeba uvést, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou uvedeny podklady, ze kterých správní orgán při svém rozhodování vycházel, je z něho zřejmá úvaha o naplnění souladu stavby s územním plánem a závěr o tom, že stavba je v souladu se stavebním zákonem a prováděcími vyhláškami. Názor žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že prvostupňovým rozhodnutím nedošlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, odpovídá rozsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou v potřebném rozsahu vypořádal.

Stěžejní námitka žalobců spočívá v tom, že stavba byla dodatečně povolena v území, které nebylo územním plánem obce Horoměřice vymezeno jako zastavitelné. V této souvislosti poukázali na to, že změna územního plánu č. 6 byla vyhláškou obce Horoměřice č. 3/2005 vyhlášena jen v části netýkající se předmětného území. Touto vyhláškou nebyly podle názoru žalobců vyhlášeny žádné nové zastavitelné plochy, tedy ani v předmětném území, a to je tedy i nadále podle územního plánu nezastavitelné.

Totožnou námitkou v řízení se stejnými účastníky se Městský soud v Praze zabýval již v rozsudku č. j. 6A 85/2010 - 221 ze dne 3. 12. 2015, a následně pak především Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2016, č. j. 2 As 39/2016-51. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud provedl vlastní vyhodnocení podkladových materiálů, zejména návrhu změny č. 6 územního plánu sídelního útvaru Horoměřice, schválený zastupitelstvem obce Horoměřice dne 12. 9. 2005, a obecně závazné vyhlášky obce Horoměřice č. 3/2005, která mění a doplňuje vyhlášku obce Horoměřice č. 2/1999 ze dne 1. 12. 1999 o závazné části územního plánu sídelního útvaru Horoměřice, jenž byl schválen obecním zastupitelstvem dne 20. 9. 1999. Na základě tohoto vyhodnocení učinil pak následující závěry:

[21] Z výkresu č. 2, který je součástí územního plánu z roku 1999, vyplývá, že v rozporu s tvrzením orgánu ochrany přírody během ústního jednání dne 18. 9. 2008 se předmětná stavba v době rozhodování stavebního úřadu a potažmo žalovaného nenacházela v zastavěném území. Sporná je nicméně otázka zastavitelnosti předmětného území.

[22] Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku č. j. 2 As 17/2015 – 58 vydaném v této věci, jímž je nyní vázán, uvedl, že „změna územního plánu č. 6 byla alespoň částečně vyhlášena vyhláškou obce Horoměřice č. 3/2005, která promítala určité změny, které vyplývaly z návrhu změny územního plánu č. 6 a které zcela jistě zasahovaly do závazné části územního plánu,“ a zavázal městský soud, aby ohledně předmětných pozemků zjistil, „zda v případě změny územního plánu č. 6 došlo ke změně závazné části územního plánu, nebo nikoliv.“

[...]

[27] Dle čl. 1 vyhlášky č. 2/1999 je závazná část územního plánu z roku 1999 vymezena v této vyhlášce, přičemž ostatní části územního plánu jsou směrné. Pro posouzení zastavitelnosti předmětných pozemků jsou zásadní část druhá vyhlášky č. 2/1999, která stanovuje závazné regulativy funkčního využití území, a část třetí, která upravuje závazné regulativy prostorového uspořádání. Je tedy třeba zohlednit obě skupiny regulativů. Zároveň je nutné dbát toho, že „[s]mysl územního plánu spočívá v komplexním řešení funkčního využití území [...]. Cílem územního plánu je vyvážit zájmy jednotlivých osob, zájmy na rozvoji území a ochraně přírody“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 8 Ao 2/2008 – 151).

[28] Dle čl. 3 odst. 1 vyhlášky č. 2/1999 je území obce členěno na jednotlivá polyfunkční území a monofunkční plochy. Polyfunkční území jsou charakteristická horizontální a vertikální skladebností funkcí (čl. 3 odst. 2 vyhlášky č. 2/1999) a monofunkční plocha je charakteristická homogenitou jednoho typu funkce, nepřipouštějící jiný druh využití (čl. 3 odst. 3 vyhlášky č. 2/1999). Dle čl. 3 odst. 6 téže vyhlášky je funkční využití území a ploch vymezeno v hlavním výkresu schváleného plánu, tj. výkresu č. 2. Dle výkresu č. 2 se předmětné pozemky nacházejí na monofunkčních plochách vymezených jako sady a orná půda. Dle čl. 18 odst. 2 vyhlášky č. 2/1999 [p]lochy zeleně, sadů a zahrad jsou nezastavitelné a dle čl. 16 vyhlášky č. 2/1999 [p]lochy orných půd jsou určeny výhradně zemědělskému obhospodařování a jsou chráněny podle zvláštních předpisů. Předmětné pozemky se tedy podle územního plánu z roku 1999 nalézají na území, jehož funkční využití je závazně stanoveno jako nezastavitelné.

[29] Je nicméně třeba vzít v úvahu i to, že posuzované pozemky jsou součástí rozvojové lokality. Dle čl. 21 odst. 1 vyhlášky č. 2/1999 bude výstavba prováděna postupně od současně zastavěného území obce. Postup výstavby zobrazuje výkres č. 10, který rozvojové lokality rozděluje do tří etap výstavby (1. etapa, 2. etapa a výhled), přičemž posuzovaná lokalita je ve výkresu označena jako výhled. Pro rozvojové lokality uvedené v první a druhé etapě výstavby jsou v čl. 21 vyhlášky č. 2/1999 závazně vymezeny regulativy prostorového

uspořádání, které blíže upravují například maximální výšku zástavby či minimální výměru pozemků. Pro lokalitu č. 4, ve které se nacházejí předmětné pozemky, však závazné regulativy prostorového uspořádání stanoveny nejsou. Dle textové části územního plánu spadá lokalita č. 4 pod kategorii „rezervní plochy po roce 2010“, které „budou uvedeny ve směrné části a jejich naplňování bude předmětem dalšího územně plánovacího procesu“ (viz územní plán z roku 1999, s. 15).

[...]

[31] V zájmu komplexního posouzení řešené problematiky Nejvyšší správní soud porovnal výkresy č. 2 a č. 10 a konstatoval, že zatímco první a druhá etapa výstavby jsou v plánu využití ploch zakresleny jako čistě obytné území či všeobecně smíšené území, lokality označené jako „výhled“ jsou vymezeny jako plochy s funkčním využitím „orná půda“ a „sady“. I toto zjištění tedy dokládá, že označení předmětné lokality jako „výhled“ nestačí k závěru o zastavitelnosti území. K využití předmětného území za účelem vymezeným ve výhledu je nutná změna funkčního využití předmětného území na obytné.

[32] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že předmětné území nebylo dle územního plánu z roku 1999 vymezeno jako území zastavitelné. Ke změně funkčního využití daného území bylo třeba změny závazné části územně plánovací dokumentace. Ze správního spisu je patrné, že zastupitelstvo obce Hořovice dne 12. 9. 2005 schválilo změnu č. 6 územního plánu z roku 1999. Z textové i grafické části dané územně plánovací dokumentace vyplývá, že změna č. 6 se týkala mimo jiné změny funkčního využití lokality B, jejíž součástí jsou i předmětné pozemky. Z výkresu A1 je patrné, že funkční využití předmětných pozemků mělo být změněno na všeobecné obytné území. Nicméně změna č. 6 byla vyhlášena vyhláškou č. 3/2005 pouze částečně, přičemž změny funkčního využití území v lokalitě B byly z vyhlášky zcela vypuštěny.

[33] Z uvedeného tedy vyplývá, že předmětná stavba se nachází v území, které je dle územního plánu z roku 1999 nezastavitelné. Závěr městského soudu ohledně této otázky, vyjádřený v napadeném rozsudku, tedy není správný.

[34] Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno výše, není třeba zvláště zkoumat naplnění hypotézy právní normy obsažené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle níž není třeba individuálního posouzení orgánu ochrany přírody, pokud je pro dané území (které je ovšem zastavěné nebo zastavitelné) územním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu byly s tímto orgánem dohodnuty. Ostatně z povahy věci nepřípadá v úvahu stanovení parametrů výstavby, když se nejedná o lokalitu určenou k výstavbě.

[35] Jelikož stavební úřad (potažmo žalovaný) rozhodl o dodatečném povolení stavby, aniž by mezi podklady pro takové rozhodnutí bylo stanovisko dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a ani k jeho vydání nedal podnět, zatížil řízení vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Městský soud v nynějším řízení shledal, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu je nutno bez dalšího aplikovat i na věc nyní projednávanou. Nejvyšší správní soud je sice koncipoval v řízení, jež se konec konců týkalo zákonnosti dodatečného povolení stavby bytového domu A3 v lokalitě Višňovka, tedy stavby odlišné od bytového domu A2 v téže lokalitě, jehož dodatečné stavební povolení je předmětem soudního přezkum nyní, avšak za podstatné tu soud považoval právě to, že obě bytové domy se nacházejí v téže lokalitě v obci Horoměřice, na pozemcích, které spolu bezprostředně sousedí, a z hlediska územního plánování sdílejí stejný režim. Závěry Nejvyššího správního soudu pak jsou odůvodněny skutečnostmi, jež vyplývají ze stejných důkazních prostředků, které měl k dispozici městský soud a jimiž se zabýval při jednání dne 22. června 2017.

I v aktuální věci tedy Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí vydané stavebním úřadem v I. stupni, je nezákonné, jelikož stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby, aniž by mezi podklady pro takové rozhodnutí bylo stanovisko dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a ani k jeho vydání nedal podnět. Tato nezákonnost pak byl důvodem k tomu, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil.

Dále se soud zabýval souborem námitek týkajících se předložení upravené projektové dokumentace v odvolacím řízení stavebníkem. Ze správního spisu se podává, že dne 25. 1. 2010 předal zástupce stavebníka odvolacímu orgánu mimo jiné pod sp. zn. SZ 144195/2009/KUSK REG/Št aktualizovanou projektovou dokumentaci, vypracovanou akad. arch. J. H., ČKA 00555, zak. č. 00407, leden 2010. Odvolací orgán o této skutečnosti vyrozuměl účastníky řízení přípisem ze dne 28. 1. 2010 a stanovil jim lhůtu pro seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim v délce 7 dnů od doručení přípisu. Zástupce žalobců do spisu nahlédl dne 1. 2. 2010 a k podkladům se písemně vyjádřil podáním ze dne 4. 2. 2010, v němž mimo jiné požádal o prodloužení stanovené lhůty. Odvolací orgán usnesením ze dne 10. 2. 2010 stanovil účastníkům řízení lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí v délce 7 dnů od jeho doručení, a žalobci této možnosti podáním ze dne 22. 2. 2010 využili; žalobci tudíž měli na seznámení se s aktualizovanou projektovou dokumentací k dispozici tři týdny, o další prodloužení lhůty nepožádali.

Žalobcům lze přisvědčit v tom, že předložení změněné projektové dokumentace v odvolacím řízení může za určitých okolností zkrátit účastníky řízení na jejich procesních právech, neboť budou ty jejich námitky, které by proti původní projektové dokumentaci neuplatnili, projednány v jediné instanci. Tak by tomu bylo v případě, kdy by se jednalo o závažnou změnu projektové dokumentace, jež by mělo za následek změnu stavby. Naproti tomu pouhé upřesnění či doplnění projektové dokumentace bez změny stavby může být z hlediska procesní ekonomie naopak přínosné, pokud reaguje na námitky účastníků řízení. Závěr, že samotná aktualizace projektové dokumentace v odvolacím řízení není nepřípustná, nýbrž je třeba zkoumat její závažnost, vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 24/2009 - 93 ze dne 6. 10. 2009. Žalobci však neuvádějí, jak konkrétně byla projektová dokumentace změněna, ani netvrdí, v čem spočívá případná změna stavby, ani jaké konkrétní námitky náležející do stavebního řízení a související s přímým dotčením jejich práv byly v důsledku toho projednány v jediné instanci. Doplněna byla podle názoru žalobců prakticky celá dokumentace, z hlediska soudního přezkumu je však podstatné, nakolik se odlišovala od dokumentace původní, k čemuž se žalobci potřebným způsobem nevyjádřili. Z obdobného důvodu je nedůvodnou taktéž námitka, že bylo třeba kvůli aktualizaci projektové dokumentace vyžádat nová stanoviska orgánů státní správy. Dřívější stanoviska by pozbyla hodnoty pouze v tom případě, že by došlo ke změně projektové dokumentace v částech pro příslušné správní orgány významných, v opačném případě by bylo procesně ne hospodárné vydávat nová stanoviska; žalobci však nepředkládají žádná konkrétní tvrzení, z nichž by bylo možno takový závěr dovodit. Obdobně pokud žalobci tvrdí, že aktualizovaná projektová dokumentace vychází z právních předpisů platných v roce 2007, „týkajících se např. tzv. OTP, hygienických a požárních podmínek atd.“, bylo jejich povinností specifikovat, které konkrétní části projektové dokumentace jsou v rozporu s kterými konkrétními ustanoveními právních předpisů; žalobci nadto ani

netvrdili, že – a případně jak – jsou tímto způsobem přímo dotčeni na svém vlastnickém či jiném obdobném právu.

Ke způsobu, jakým byla aktualizovaná projektová dokumentace do spisu doplněna, soud podotýká, že ve správním spisu se nachází protokol o jejím převzetí ze dne 25. 1. 2010. Žalobci již v podání ze dne 4. 2. 2010 tvrdili, že žádný protokol ve spisu není. Soud nemůže pravdivost tohoto tvrzení, jakož ani toho, že se protokol nenacházel ani v tehdejší verzi soupisu součástí spisu, s jistotou ověřit, podstatné však je, že žalobci neuvádějí, jak je mělo pozdější vložení protokolu do spisu zkrátit na jejich právech; není sporu o tom, že s aktualizovanou dokumentací se mohli žalobci řádně seznámit a v dostatečně dlouhé lhůtě se k ní vyjádřit. Vedení správního spisu v elektronické podobě jistě není z hlediska zpětné kontroly následnosti vkládání listin příliš spolehlivé, avšak ani to nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zcela bez významu pro zákonnost napadeného rozhodnutí pak je spekulativní úvaha, zda byla aktualizovaná dokumentace do spisu vložena výlučně z vůle stavebníka, nebo na základě jakéhosi podnětu správního orgánu.

Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobců neurčité, neboť ani přes změnu výroku provedenou žalovaným z něj není zřejmé, zda je stavba povolena podle dokumentace z roku 2007, nebo podle její aktualizované verze z roku 2010. Je pravdou, že z údajů uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí toto skutečně rozpoznat nelze, avšak žádné ustanovení zákona nezakotvuje povinnost specifikovat projektovou dokumentaci všemi potřebnými údaji ve výroku rozhodnutí (opačný závěr dovolil ve vztahu k náležitostem územního rozhodnutí, kde je situace obdobná, Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 95/2012 - 131 ze dne 5. 6. 2014). Jediným zde chybějícím údajem je datum vyhotovení, avšak z odůvodnění rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že stavba byla povolena podle dokumentace z roku 2010: na straně 15 žalovaný uvedl, že „podmínku změnil tak, aby byla jednoznačně označena projektová dokumentace, podle které je stavebník povinen stavbu dokončit. Tuto projektovou dokumentaci předložil stavebník odvolacímu správnímu orgánu na základě jeho uvážení, protože odvolatelé v odvolání napadli nejednoznačnost projektové dokumentace zpracované v období 2007 až 2009. Stavebník v rámci odvolacího řízení provedl pouze její aktualizaci tak, aby v ní byly uvedeny všechny změny, kterými stavebník vyhověl požadavkům odvolatelů;“ projektovou dokumentaci pak žalovaný úplně, tj. včetně data vyhotovení, označil rovněž na straně 20 rozhodnutí. Důvodnou tudíž není ani námitka, že z důvodu nedostatečné specifikace projektové dokumentace musely být vsakovací jímky vymezeny ve výroku rozhodnutí. Projektová dokumentace byla specifikována řádně, vymezení vsakovacích jímek není náležitostí výroku stavebního povolení; v odůvodnění se žalovaný s touto námitkou podrobně vypořádal (str. 15 a 16). Související námitka, že „žalovaný zmiňovaný geologický průzkum není dostatečně podrobný“ je příliš neurčitá, neboť žalobci nikterak neupřesňují, v čem jeho nedostatečnost spatřují.

Další okruh žalobních námitek se týká koncentrace řízení a práva účastníků řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobci v bodu 6 doplnění uvedli, že v podání ze dne 5. 5. 2009 upozornili na skutečnosti nastalé až po ústním jednání, podotkli, že zásada koncentrace řízení nemůže uplatnit ve vztahu k souhlasu vlastníka pozemku parc. č. 393/184 s přístupem na stavební pozemek, a namítli, že po doplnění spisu se účastníci řízení mohou vyjádřit i k jiným než nově doplněným podkladům. Ze žalobních tvrzení soudu není jednoznačně zřejmé, v čem konkrétně žalobci spatřují porušení svých procesních práv, proto shrnuje, že v podání ze dne 5. 5. 2009 žalobci toliko ve třech

větách konstatovali, že stavební technika se na stavenišťě předpokládanou trasou nedostane, na což stavební úřad v rozhodnutí odvětil, že stavebník má zajištěn přístup z jiného sousedního pozemku. Žalobci netvrdí, že by se tato problematika jakkoli přímo dotýkala jejich vlastnického či obdobného práva. V obecné rovině lze žalobcům přisvědčit, že po doplnění spisového materiálu se lze rovněž k jiným než nově doplněným podkladům, je-li toho třeba pro zachování možnosti hodnotit důkazy ve vzájemných souvislostech, avšak z žaloby nevyplývá, že by žalobcům takové vyjádření bylo znemožněno či že by byli v této souvislosti jinak dotčeni na svých právech. Ani případné neseznámení žalobců se souhlasem vlastníka pozemku parc. č. X by nebylo procesní vadou, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť existence tohoto souhlasu se nijak nedotýká vlastnického či obdobného práva žalobců.

Námitkami týkajícími se bytových domů A1, B1, B2 a B3, obsaženými ve třináctém, čtrnáctém, patnáctém a šestnáctém žalobním bodu, se soud podrobněji nezabýval, neboť tyto domy nejsou předmětem tohoto řízení.

Obecně a jen pro úplnost soud považuje poukázat na to, že obsah námitek, které mohli žalobci uplatnit proti napadenému rozhodnutí, je vymezen a omezen jednak tím, že se jedná právě o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a jednak tím, jak je definováno postavení žalobců. V žalobě proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby – tedy v řízení koneckonců stavebním – proto nelze úspěšně uplatnit námitky, týkající se otázek, řešených a vyřešených v řízení územním (např. dotčení krajinného rázu, změny světelných a hlukových poměrů apod.). Navíc je nutno respektovat skutečnost, že účastníkem řízení o odstranění stavby jsou podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona osoby definované v ust. § 109 písm. e) téhož zákona, tedy vlastníci sousedních pozemků nebo staveb na nich, může-li být jejich vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Smyslem a účelem účastenství vlastníků sousedních nemovitostí je tedy ochrana jejich vlastnických práv. Proto i v případné žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu mohou tito účastníci namítat jen dotčení či zkrácení svých práv, nikoliv však už práv a zájmů jiných osob, a především jsou povinni nejen poukázat na pochybení ze strany stavebního úřadu namítat, ale především vyložit, jak a v čem se to které pochybení dotklo jejich práv. Žalobní námitky, které směřují k ochraně práv a zájmů jiných osob, resp. které netvrdí dotčení konkrétních práv žalobců, by již jen proto musel soud odmítnout jako nedůvodné.

Konečně pokud jde o soulad předmětné stavby s územním plánem, městský soud opět poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2016, č. j. 2 As 39/2016-51, jmenovitě na jeho část „**IV. Obiter dictum**“. Tam Nejvyšší správní soud konstatoval, že:

„...dne 16. 6. 2006 vydal na návrh společnosti Ar -B Praha a.s. stavební úřad územní rozhodnutí, č. j. Výst. 328/2-RD, BD-817/06Km, o umístění obytného souboru staveb rodinných domů (typu A, B, C), třípodlažních bytových domů o 6 bytových jednotkách, tzv. viladomů o maximální výšce hřebene šikmé střechy 12 m od úrovně komunikace, mezi něž patří i předmětná stavba, a čtyřpodlažních bytových domů o maximální výšce atiky střechy 15 m od úrovně komunikace v lokalitě Višňovka II v katastrálním území Horoměřice. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dnem 17. 7. 2006. Odvolání stěžovatelů proti tomuto rozhodnutí bylo jako opožděné zamítnuto, což nebylo revidováno ani rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 15/2015 - 56. V posuzované věci

bylo tedy vydáno pravomocné územní rozhodnutí, a tudíž v řízení o dodatečném povolení stavby již není třeba zkoumat soulad předmětné stavby s územním plánem.“

Ani ohledně této záležitosti městský soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů Nejvyššího správního soudu, a tedy je aplikoval i v nyní projednávané věci.

Z důvodů uvedených výše tedy městský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost a současně vyslovil, že se věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

VIII. Rozhodnutí o nákladech řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobci byli ve věci samé úspěšní, proto jim přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Samostatné náklady řízení žalobců Mgr. J.J., LL.M. a A. F. J. představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000 Kč a dále odměna právního zástupce žalobců Mgr. Pavla Černohouse, advokáta, a jeho hotové výdaje. Výše mimosmluvní odměny je zde tvořena náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3.360 Kč (za zastupování dvou žalobců, sníženo o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a za jeden úkon právní služby (účast u jednání soudu dne 22. 1. 2015) po 4.960 Kč (za zastupování dvou žalobců, sníženo o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a tři režijní paušály po 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobců Mgr. J. J., LL.M. a A. F. J. tedy činí částku 14.580 Kč.

Samostatné náklady žalobců J. H. aj H. představuje jimi zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000 Kč a dále odměna právního zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta, a jeho hotové výdaje. Výše mimosmluvní odměny je zde tvořena náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3.360 Kč (za zastupování dvou žalobců, sníženo o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a dva režijní paušály po 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobců J. H. aj H. tedy činí částku 9.320 Kč.

Jelikož městský soud před jednáním žaloby všech žalobců spojil, náleží jim též úhrada nákladů řízení za jeden úkon právního zastoupení (účast u jednání), kdy soud vycházel z tarifní hodnoty dané součtem tarifních hodnot spojených věcí (viz ust. § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). V případě čtyř žalobců tedy náklad právního zastoupení činil 16.320 Kč (za zastupování čtyř žalobců, sníženo o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a režijní paušál za 300 Kč, tedy celkem 16.620 Kč.

Celková suma nákladů pak je tvořena součtem samostatných a společných nákladů všech žalobců, který činí 40.520 Kč.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. června 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková